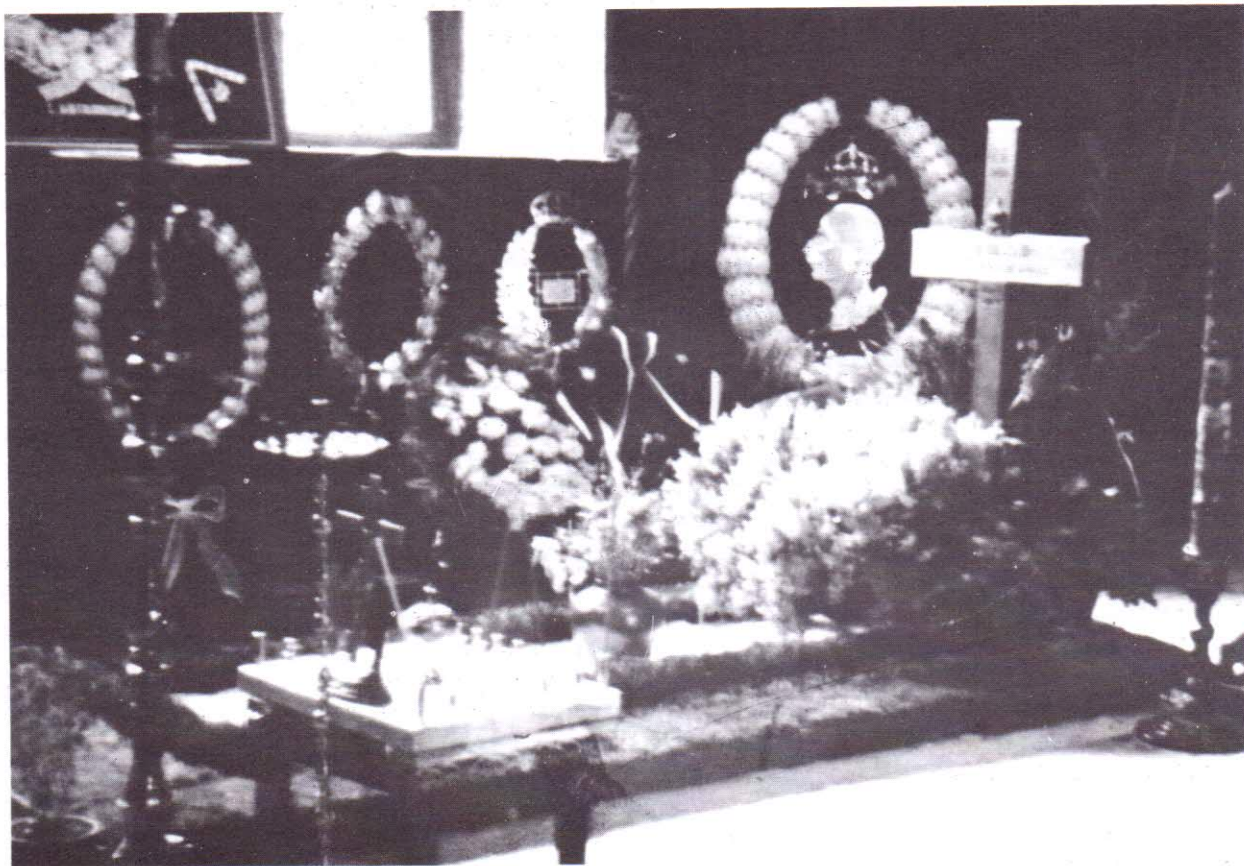

БОРБА®

1943 — Гроба на Царя Обединителъ
Борисъ III преди да бжде оскверненъ
отъ комунистическитъ варвари

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

JANUARY 1994

ЖЕРТВИ

на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

† 49 години изминаха от трагичната смърт на избития по най-звѣрски начин от комунистите невинни жертви от с. Чуковец, Радомирска община:

1. Павел Тонев - учител
2. Пейчо Левков - търговец
3. Йордан Донев - търговец
4. Здравко Захариев - земеделец
5. Георги Тричков - служител
6. Здравко Кленовски - търговец
7. Георги Кленовски - търговец
8. Славчо Топалов - ел. техник

Бог да ги прости

Йордан Тонев - София, "Народно хоро" 24

Ето какво разказва Иван Петров Велков син на убития писар в общината на село Чомаковци

Петър Иванов Велков
1909 - 1944

Бъх само на четири-надесет години

На тая възраст ме завари 9 Септември 1944 година, живях в село Чомаковци, тогава селото беше Бѣлослатинска околия.

Спомням си много добре тоя ден, който постави горчивия хап в моята уста, а така и на мойте родители и на цѣлия български народ. Този хап отрови едни, други остави болни, а нѣкои просто опияни за цѣль животъ, да живѣятъ съ илюзията за щастие.

По това време бѣх, както почти всички селски деца, говедаръ. Само че едни пасяха свой добитъкъ, а азъ чуждия, защото нѣмахме собствени.

Баща ми Петър Иванов Велков работеше като писар в общината на с. Чомаковци. Майка ми Ангелина работеше земеделец и понеже нѣмахме много имотъ, бѣ принудена да работи на богатитѣ, а такива бѣха: Цоло Арнаутина, който имаше 500 декара, чийто синъ Тано стана министър следъ Девети Септември 1944 и членъ на политбюро. На Петко Цолов съ 300 декара земя,

синъ му шумкаръ офицеръ следъ 9. IX. 1944.

Георги Петровски - съ 500 дек. земя, синъ му стана инструкторъ в БКП., Бѣла Слатина. Сѣдба, все на такива богати работеше майка ми преди преврата, а следъ Девети, станаха министри и управници.

Баща ми, като всѣки родителъ искаше да ме изучи, но нѣмахме сѣдства, заведе ме в гр. Кнежа при роднини на майка ми за по-икономично.

На 9 Септември засвири музика сѣдъ селото, излъзоха хора и започнаха да шумкатъ, че идватъ шумкаритѣ. По активнитѣ и върли комунисти започнаха да предупреждаватъ хората, че цѣлото село трѣбвало да ги посрѣдне въ знакъ на благодарностъ, че идвала свободата.

Майка ми и баща ми, на другия ден, помня бѣше 10 Септември си дойдоха отъ Кнежа, но още при слизането отъ влака се появиха Петко Петков Цолов и Стоянь Дилевски. Тѣ извикаха баща ми и ни казаха да си отиваме, щѣли да направятъ справка въ общината за него и следъ това щѣли да го освободятъ. Въ това време на площада Тано Цолов държеше речъ, а до него съ автосмата на старши полицаѣ Павловъ бѣше Василь Маринов - шумкаръ.

Направиха ми силно впечатление думитѣ на другаря Тано Цолов, че нѣмало вече да има дебели шкембета на преяли, а смѣция той умрѣ отъ преяждане, като бѣше станалъ 130 килограма.

Следъ митинга, потърсихме баща ми за обѣдъ, но уви - сѣседитѣ ни казаха, че той е въ мазето на училището, тамъ били затворени всички отъ общината като фашисти. Запитахъ и що да видя - мазето нѣма прозорци, а въ него бѣха натѣпкани надъ тридесетъ човѣка, не разрешиха и на майка ми да го види. Отъ този денъ започнахме да носимъ храна, но дали имъ я даваха никои не знаеше.

Като носихъ храната, единъ отъ охраната - Стоянь Кѣтовъ, вдигна пушката и ми каза: "Назадъ фашистко копиле, ще тѣ застрелямъ". Такъв кошмаръ преживѣвахме!

До първи Октомври 1944, освободиха нѣколко отъ арестуванитѣ, а другитѣ включително и баща ми Петър Велковъ, Христо Вутовъ, Георги Йотовъ, Иванъ Ниновъ, све-

